

Vo(sk) Randuli k představení *Horké to někdo rád...*

Ten film zbožňuju! Když se anglický název *Some Like It Hot* přeloží do češtiny, ztratí pár významů a nenabízí takovou škálu nuancí – „hot“ může být nejen *horký*, ale i *sexy*, *pálivý*, *kořeněný*, *žhavý* a dokonce *ukradený*... - protože to všechno v tom příběhu vlastně je. Ovšem Divadelní spolek Žďár to jistě věděl, protože se mu podařilo téměř všechny ty významy přenést z filmového plátna na divadelní prkna. A to bývá, příznějme si, někdy velmi *horká* půda, obzvláště u filmových zpracování, která jsou velmi vydařená a notoricky známá.

Žďárští si ukousli dosti velké sousto – situační komedii s velkým množstvím scén, kvalitní hudbou a zpěvem včetně sborového, která je navíc postavena především na výkonu dvou ústředních postav, přenesli z filmového plátna před diváky, kteří vesměs dobře znají děj (včetně toho, „co bude dál“), nebudou překvapováni gagy ani vývojem situací, a tudíž se přišli podívat s nevyslovenou otázkou „tak jakpak jste se s tím filmem popasovali?“. Je to vždycky odvaha, u ochotníků dvojnásobná.

Sousto tedy bylo ukousnuto a já osobně jsem se trochu obával namáhavého přežvykování, padání větších drobků na podlahu a nakonec hlučného polknutí. Obával jsem se zbytečně: dámy sboru Virgin Choir zpívaly krásně a byly (až na velmi drobné odchylky) sladě i ve vícehlasech, herecky se nepřebíjely a přesně využily prostor jim věnovaný. Dva hlavní protagonisté táhli děj s vervou, tempem a s přibývajícím časem i vtipem a uvolněním – a zde oceňuji především přesné dávkování humoru, kdy oba pánové zůstali pány i v ženských šatech, zbytečně se nepitvořili a ani nepřidávali laciná gesta či slova, která by obě postavy devalvovala na nudné karikatury. Přehrávat s cílem pobavit za každou cenu by v takovémto představení bylo jistě lákavé, ale díky skvělé dramaturgii a režii dokonale ukočirované.

Inu přihodilo se mi to, co nezažívám často, a tím méně u her známých díky filmové verzi – že jsem se nechal unést dějem, bavil jsem se a přestal vzpomínat, které ze scény ve filmu byly a tady ne. Přestal jsem srovnávat – a pokud tak učinila většina diváků (a já věřím, že ano), je to pro Žďár úspěch.

Vděčí za to jistě i díky nápadité řešené scéně, která umožňovala bleskurychlé přestavby, za což dávám palec nahoru. Scéna, kde není nic zbytečné a která během vteřin udělá z nádraží interiér vagónu a následně hotelový pokoj nebo přístavní molo, prostě fungovala až „filmově“. Jen v poslední čtvrtině představení následovaly přestavby po poměrně krátkých, několika-replikových scénách a tam bych se přimlouval za jejich redukci, protože už bylo malinko cítit, že filmovému střihu se divadelní přestavba někdy nemusí vyrovnat a může začít rušit.

Mou vlastní interpretaci obměny názvu komedie na *Horké to někdo rád* je, že toto představení se oním filmem inspirovalo, ale nemá být jeho kopií. A taky zdůrazněním, že žďárští se odvážili vstoupit na *horkou* půdu, ale obstáli a tohle *pálivé* sousto skvěle zvládli.

Rozhovor s Martinou Štědrovou, autorkou dárkových plaket

Martina každoročně navrhuje a vyrábí dárkové plakety, které jsou milým upomínkovým předmětem pro divadelní soubory účastníci se přehlídky Voskovcova Sázava. Plaketa, jež má pro letošní ročník podobu zploštělé láhve, je spolu s květinou předávána zástupci souboru během uvítání.

Jak ses dostala k této spolupráci s divadelním souborem?

Plakety dřív dělal můj táta, Milan Štědra, který se této činností z časových důvodů musel zříct. Divadelní soubor Jiřího Voskovce pak oslovil mě. Upomínkové plakety navrhuji a vyrábím už od roku 2011, letos sedmým rokem.

Dostáváš zadání, jak má plaketa vypadat nebo máš volnou ruku?

Divadlo mi svěřilo poměrně velkou důvěru. Sama vymyslím, jak bude plaketa vypadat a co na ní bude vyryto. Konečný návrh si pak jen nechám schválit a jsem ráda, že mi ještě nikdy nebyl vrácen k přepracování.

V čem konkrétně spočívá samotná výroba?

Materiál je pro mě daný, je jím sklo, a mám mnoho možností, jak ho zpracovávat. Jelikož jsem rytec skla, používám nejvíce tuto techniku, případně techniku gravírování. Ze všeho nejdřív vyrobím ze skla tvar, který potřebuji. Buď si sklo připravím technikou fusing (*lehání skla v peci*) nebo si tvar vyřizu z plochého skla a dál ho zpracovávám nebo použiji třeba nápojové sklo. Každý rok dárkovou plaketu tvarově obměňuji, zachovám jen motiv, tedy název Voskovcova Sázava.

K místnímu divadelnímu souboru máš i jiné vazby, než je výroba plaket.

V divadle je angažována celá moje rodina, ať už táta jako muzikant nebo máma a můj manžel jako herci. Kdysi jsem divadlo hrála i já, začínala jsem v davu dětí ve hře *Divotvorný hrnec*, ale na prknech, co znamenají svět, jsem se objevila jen párkrát. V současné době mám malé děti, takže není možné k divadlu se vrátit. Až děti odrostou, ráda o návratu začnu uvažovat.

Za oponou čekají

DS DK Krupka

At' žijí nebožtíci

(režie Jana Urbanová)

Kabaretní pásmo humorných monologů od italského dramatika Alda Nicolaje.

Příští týden se můžete těšit

Slavnostní závěr přehlídky

Vyhlášení výsledků

DS Jiřího Voskovce Sázava

Balada pro banditu – premiéra

Divadelní hra Milana Uhdeho na motivy románové balady Ivana Olbrachta „Nikola Šuhaj loupežník“.
www.divadlo-sazava.cz

Co jste možná nevěděli...

Gospel

Jedná se o hudební žánr, význačným dominantním úlohou vokálů (často silně harmonicky řazených), přičemž texty jsou náboženské povahy, zejména křesťanské.

Většina forem gospelu užívá Hammondovy varhany, piano, bicí nástroje a basovou kytaru. Stále oblíbenější se také stává elektrická kytara.

Gospel vznikl v první čtvrtině 20. století v černošských kostelech ve Spojených státech. V době rasové segregace se gospel vyvíjel ve dvou větvích – černošské a bílé. I když ostrá hranice se ve druhé polovině 20. století postupně smazávala, je stále patrná dodnes.

zdroj: Wikipedia

Partneři a sponzoři přehlídky

Město Sázava; SB Omega – výroba reklamy; Kavalierglass, a.s. Sázava; Střechy Novotný, s.r.o. Sázava; OS Kavalierglass, a.s.; Martina a Jan Štědrovi; Půjčovna lodí P. Kovačka; Hostinec Za Vodou Sázava; ConSalt, s.r.o. Rataje nad Sázavou; DORES – V. Bryzbohatý; VF ELECTRIC, s.r.o. Uhlířské Janovice; MUDr. Jindřiška Šedová; MUDr. Romana Gübelová; SCOLAREST Sázava; Papírnictví Poklop – Procházka; Erik Geuss; Martin Mika – čištění koberců a interiérů automobilů; Míla Geussová; DASKO stavebniny; Květiny – dárky Ilona; STEON, s.r.o. Jan Rejhon; Kooperativa Uhlířské Janovice.

Přehlídka je realizována s finančním příspěvím Středočeského kraje.

mecenáš Vosk(n)ovin
Luxusní papíry.cz

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Divadelní spolek Žďár, z. s. má asi 35 členů. Vznikl roku 2007 transformací Divadelního souboru Domu kultury, a navazuje tak na více než 60letou tradici existence žďárského amatérského divadelního souboru. Umísťuje se na předních místech regionálních i celostátních přehlídek, zvláště s inscenacemi pro děti.

Horké to někdo rád... je úprava jedné z nejlepších světových filmových komedií, jejíž děj začíná v Chicagu. Odtud prchají dva mladí muzikanti před mafií v převlečení za dívky. Oživením je gospelový „Panenský pěvecký sbor“, jež nahradil jazzovou kapelu. S tímto sborem odjíždějí „dívky“ na turné na Floridu, kde se děj více a více zamotává.

www.divadlozr.cz

Rozhovor s Martinem Blažíčkem, režisérem

Jaké byly Vaše divadelní, potažmo režijní začátky?

K divadlu jsem se dostal v útlém věku, protože se mu věnovali moji rodiče. O režii jsem začal uvažovat během dospívání, nicméně jsem si na ni netroufal. Do žďárského souboru jsem se vrátil po vysoké škole a zrovna v době, kdy tam panovala nouze o režiséra. Jelikož mě to vždy lákalo, zkusil jsem se toho ujmut.

V současné době nejste ale jediným režisérem DS Žďár.

Režiséři jsme tam čtyři. Jan Krška a Jiří Maruš, kteří režirovali představení Sborovna, pak já a Jarda Buček. Horké to někdo rád je mou druhou režijní zkušeností. Tou první byla inscenace Hymna aneb Urfidlovačka, se kterou jsme postoupili na Jiráskův Hronov.

Co Vás na režii nejvíc baví?

Samotný tvůrčí proces. Mám nějakou představu, kterou chci, aby herci zrealizovali. Nebráním se výměně herce během zkoušek v okamžiku, kdy vidím, že by se na jinou roli hodil víc. Mnohdy z toho vznikne něco lepšího.

Jak byste sám sebe, coby režiséra, charakterizoval?

Myslím si, že jsem režisér tolerantní a nechávám herci prostor. Pokud nedělá něco vyloženě nevhodného, nemám chuť zabíjet.

Vybíráte hry na tělo přímo vašemu souboru?

Určitě, musím daný text číst a umět si do něj dosadit herce, kteří u nás hrají.

Jak dlouho jste připravovali Horké to někdo rád?

Rok a půl, na Voskocově Sázavě jsme zahráli patnáctou reprízu. Z toho dvanáct repríz proběhlo před domácím publikem.

Rozhovor s Vítem Schafferhansem, hercem

Jak jste se dostal k divadlu?

Divadlu jsem se věnoval už v první třídě na základní škole. Když jsem začal studovat na střední, od divadla jsem si dal pauzu. A najednou, během jedné prezentace na vysoké škole mi došlo, že se před lidmi cítím nervózně, což byl pocit, který jsem do té doby nepoznal. Rozhodl jsem se, že se musím k divadlu vrátit. Dafné je od té doby mou první rolí.

První role a hned hlavní ...

... původně jsem dostal roli poslíčka, ale vypadl nám jeden herec a já si věkově sedl s Adamem, který hraje Josefínu, lépe než herec, který měl ztvárňovat Dafné přede mnou.

Musel jste něco vyloženě trénovat, například chůzi na podpatcích?

Chodit na podpatcích jsem neuměl, ale paradoxně jsme s Adamem přišli na to, že je to strašně jednoduché. Jinak jsem se neučil nic nového.

Jaká je vaše nejoblíbenější scéna?

Tipuju, že vám se nejvíc líbil tanec. Pokaždé svému tanečnímu partnerovi říkám, aby si dal před výstupem něco lehčího k večeři, třeba salátek, aby pak při otočce nebyl tak těžký. On na to moc nedbá, takže tuhle scénu si neužívám (smích). Nejvíc si užívám vlakovou scénu se Sugar.

Máte nějaký herecký sen do budoucna?

Moc bych si chtěl zahrát nějaký opak této role. Bohužel v ochotnických souborech je náročné hrát těžkou a charakterní roli, protože taková představení pak nejsou moc divácky vděčná.

Jak vyplňujete volný čas během divadelních prázdnin?

Přes léto jsme koncertovali s kapelou, kterou jsme založili k divadelnímu souboru. Martin Blažíček v ní hraje na basu, já na bicí a Adam zpívá a hraje na kytaru. A nedávno jsem se vrátil ze své nejkrásnější dovolené, z Madeiry.

Očima odborné poroty aneb Jedna věta stačí

Jan Rejhon

Výborné pěvecké a herecké výkony, škoda však, že písní bylo jak šafránu.

Libuše Brožová

Bylo to úchvatné a vynikající, smekám před nimi; opravdu krásné představení, které mě nezklamalo.

Jiří Škoda

Je to notoricky známý příběh, který i přesto pobavil, nenudil a byl milý.

...přehlídka v tužce

Názory diváků

- sbor moc hezky zpíval
- skvělý, perfektní, zasmáli jsme se
- úžasné, bylo to super
- moc se mi líbilo, jak zpívali
- celkově moc hezké představení

Chcete-li vyjádřit svůj názor na „At žijí nebožtíci“, napište ho na e-mail vosknoviny@seznam.cz.

Výsledky hlasování

líbilo	128
líbilo s výhradami	3
nelíbilo	0